

УДК 32.329

DOI <https://doi.org/10.30970/PPS.2024.55.53>

СТРАТЕГІЇ ПОЛІТИЧНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ В КОНТЕКСТІ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ: СИНЕРГЕТИЧНИЙ ПІДХІД

Костянтин Січенко

*Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника,
факультет історії, політології і міжнародних відносин, кафедра політології
вул. Шевченка, 57, 76000, м. Івано-Франківськ, Україна*

У статті аналізуються основні аспекти політичного менеджменту націоналістичних політичних партій в Україні з використанням синергетичного підходу. Досліджено внутрішню організацію, механізми координації, використання синергетичного підходу та самоорганізацію в цих партіях. Синергетичний підхід передбачає інтеграцію різних елементів системи для досягнення максимального ефекту та ефективного управління політичними процесами. Особлива увага приділяється ролі комунікацій у політичному менеджменті, адже саме через ефективну комунікацію можливо забезпечити злагодженість дій різних структурних підрозділів партії. Роль комунікацій розглядається як ключовий фактор успіху в досягненні поставлених політичних цілей. Важливо відзначити, що комунікація не обмежується лише внутрішніми структурами партії, але й охоплює зовнішню взаємодію з виборцями та іншими політичними акторами, що сприяє зміцненню довіри та підтримки з боку суспільства.

Виявлено, що синергетичний підхід сприяє ефективній інтеграції ресурсів та зусиль, що дозволяє підвищити загальну ефективність діяльності партій. Запропоновано практичні рекомендації щодо вдосконалення системи комунікацій, розвитку стратегій політичного менеджменту та підвищення рівня самоорганізації в націоналістичних партіях. Рекомендації включають використання сучасних технологій у комунікаціях, залучення молодих фахівців та розробку нових підходів до внутрішньої організації партійних структур. Це дозволить оптимізувати управлінські процеси та забезпечити гнучкість у реагуванні на виклики сучасного політичного середовища.

У висновках підкреслено важливість подальших досліджень у цій галузі для покращення політичної практики в Україні. Зокрема, необхідно дослідити вплив глобальних тенденцій на розвиток націоналістичних партій, а також вивчити досвід інших країн у застосуванні синергетичного підходу в політичному менеджменті. Такий підхід дозволить не лише покращити внутрішню організацію та ефективність діяльності партій, але й зміцнити їх позиції на політичній арені України. Подальші дослідження також можуть включати аналіз взаємодії націоналістичних партій з міжнародними організаціями та вплив цього на їхню стратегію та діяльність.

Ключові слова: політичний менеджмент, синергетичний підхід, націоналістичні партії, внутрішня організація, комунікації, самоорганізація.

Націоналістичні політичні партії в Україні стикаються з численними викликами, що пов'язані з ефективністю їх діяльності, внутрішньою організацією та здатністю адаптуватися до динамічних змін політичного середовища. Однією з ключових проблем є недостатнє використання сучасних методів політичного менеджменту, що обмежує їхню здатність досягати поставлених цілей та забезпечувати стабільний розвиток. В умовах зростаючої конкуренції на політичній арені, націоналістичним партіям необхідно знаходити нові підходи до управління, які б сприяли підвищенню ефективності їх діяльності та покращенню взаємодії з виборцями та іншими політичними суб'єктами.

Синергетичний підхід, який передбачає інтеграцію різних ресурсів та зусиль для досягнення максимальної ефективності, має значний потенціал для вирішення цих проблем.

Проте, незважаючи на його переваги, використання синергетичного підходу в політичному менеджменті націоналістичних партій залишається недостатньо дослідженим. Відсутність систематичних досліджень та практичних рекомендацій щодо застосування цього підходу обмежує можливості партій у досягненні їх стратегічних цілей.

Таким чином, актуальність даного дослідження обумовлена необхідністю глибшого розуміння ролі синергетичного підходу в політичному менеджменті націоналістичних партій в Україні. Це дозволить розробити ефективні стратегії та практичні рекомендації для підвищення їх діяльності та забезпечення стабільного розвитку у складних політичних умовах.

Дослідження політичного менеджменту націоналістичних партій є важливою складовою наукового дискурсу, особливо в контексті трансформаційних процесів у сучасній Україні. Ряд вітчизняних та зарубіжних вчених зверталися до проблематики ефективного управління політичними організаціями, акцентуючи увагу на специфіці діяльності націоналістичних партій.

Дослідження Кудряченка А. І. зосереджено на викликах та перспективах українського політичного менеджменту, включаючи аналіз структурних та функціональних аспектів діяльності націоналістичних партій. Автор виділяє основні проблеми, з якими стикаються партії, такі як недостатня координація між різними рівнями організації та неефективне використання ресурсів.

Інші науковці, такі як Іванов В. П., звертали увагу на теоретичні основи політичного менеджменту, розробляючи концептуальні підходи до вдосконалення управлінських процесів. Іванов підкреслює необхідність адаптації сучасних методів менеджменту до специфіки політичних організацій, включаючи націоналістичні партії, та наголошує на важливості інтеграції комунікаційних стратегій для підвищення ефективності їх діяльності.

Синергетичний підхід до політичного менеджменту, зокрема, розглядався в роботах Мітровіча М., який досліджував застосування синергетичних методів у політичній науці. Автор доводить, що синергетичний підхід сприяє покращенню координації та взаємодії між різними елементами політичних систем, що особливо актуально для націоналістичних партій, які потребують інтеграції різних ресурсів для досягнення своїх цілей.

Також важливим внеском у розуміння особливостей політичного менеджменту націоналістичних партій є дослідження Головатого М. Ф. та його аналіз політичної комунікації. Головатий наголошує на важливості ефективної комунікації як всередині партії, так і з зовнішніми стейкхолдерами, для успішного функціонування політичних організацій. Він пропонує конкретні стратегії для покращення комунікаційних процесів, що є важливими для націоналістичних партій.

Незважаючи на наявність значного обсягу досліджень, багато аспектів політичного менеджменту націоналістичних партій залишаються недостатньо вивченими. Зокрема, синергетичний підхід, який має значний потенціал для підвищення ефективності управлінських процесів, потребує більш глибокого аналізу та практичного застосування. Таким чином, дане дослідження спрямоване на заповнення цієї прогалини, шляхом детального вивчення і розробки рекомендацій щодо впровадження синергетичних методів у політичний менеджмент націоналістичних партій в Україні.

У сучасному політичному ландшафті України націоналістичні партії відіграють визначну роль у формуванні суспільного дискурсу та політичної культури. В умовах глобалізації та внутрішніх соціально-економічних викликів, ці партії спрямовують свої зусилля на збереження національної ідентичності, захист державного суверенітету та просування національних інтересів. Одним із ключових чинників їхнього успіху

є ефективний політичний менеджмент, що забезпечує стійкість та динамічний розвиток партійної структури.

Ця стаття аналізує стратегії політичного менеджменту, що використовуються націоналістичними партіями в Україні, з акцентом на синергетичний підхід, який включає координацію зусиль, інтеграцію ресурсів та самоорганізацію. Вивчаються комунікаційні стратегії, організаційна структура, що дозволяють партіям ефективно функціонувати в сучасних умовах.

Використання змішаних методів дослідження дозволяє отримати комплексну картину про впровадження синергетичного підходу в політичному менеджменті та його вплив на ефективність партійної діяльності.

Основні питання, що розглядаються в статті, включають:

1. Як націоналістичні партії України використовують синергетичний підхід для підвищення ефективності своєї діяльності?
2. Які комунікаційні стратегії є найбільш ефективними для залучення нових членів та підтримки існуючих?
3. Як організаційна структура та координація між різними рівнями партії сприяють досягненню політичних цілей?

Дослідження спрямоване на визначення найбільш ефективних практик політичного менеджменту, які можуть бути застосовані для підвищення конкурентоспроможності націоналістичних партій в Україні, а також на виявлення можливостей для подальшого розвитку та вдосконалення їхньої діяльності.

Основною метою дослідження є аналіз та оцінка стратегій політичного менеджменту націоналістичних партій в Україні через призму синергетичного підходу. Завданнями дослідження є:

1. Визначити ключові компоненти синергетичного підходу в політичному менеджменті.
2. Проаналізувати застосування комунікаційних стратегій націоналістичними партіями.
3. Оцінити ефективність організаційної структури та координації в рамках партій.

Синергетика як наукова дисципліна вивчає процеси самоорганізації та інтеграції елементів у складних системах. У політичному менеджменті синергетичний підхід передбачає, що ефективна взаємодія та координація між різними елементами партійної структури можуть призвести до значного підвищення ефективності її діяльності. Це включає інтеграцію ресурсів, знань, навичок та зусиль різних членів партії для досягнення загальних цілей. Основні принципи синергетики – взаємодія, координація, інтеграція та самоорганізація – є ключовими для розуміння та застосування цього підходу в політичному менеджменті.

Політичний менеджмент є невід'ємною частиною політичного процесу, яка забезпечує ефективне функціонування політичних організацій та інститутів. Він охоплює планування, організацію, мотивацію та контроль політичних дій і кампаній. Політичний менеджмент є ключовим фактором успіху будь-якої політичної партії, зокрема, націоналістичних партій в Україні, які намагаються впливати на суспільні настрої та формувати політичний порядок денний [1].

Політичний менеджмент можна визначити як сукупність заходів, спрямованих на організацію та управління політичними процесами, включаючи виборчі кампанії, взаємодію з виборцями, внутрішню організацію партії та комунікацію з медіа [5]. Він включає в себе як стратегічне планування, так і тактичні дії, що спрямовані на досягнення політичних цілей та зміцнення позицій політичної організації [2].

Основні концепції політичного менеджменту включають в себе різні підходи та методи, що використовуються для досягнення політичних цілей. Серед них можна виділити:

1. Стратегічний менеджмент в політиці включає розробку довгострокових планів і цілей, які визначають основні напрями діяльності політичної організації [2]. Цей підхід орієнтований на аналіз зовнішнього середовища, визначення конкурентних переваг та ризиків, а також розробку стратегій, які дозволяють ефективно використовувати ресурси для досягнення поставлених цілей [6].

2. Тактичний менеджмент зосереджується на короткострокових завданнях і діях, які підтримують реалізацію стратегічних планів [4]. Це включає організацію виборчих кампаній, проведення публічних заходів, агітацію, а також інші форми безпосереднього впливу на електорат [1].

3. Комунікаційний менеджмент є критично важливим для будь-якої політичної організації. Він включає в себе управління внутрішніми та зовнішніми комунікаціями, розробку медіа-стратегій, взаємодію з журналістами та використання соціальних мереж для просування політичних меседжів [8]. Ефективна комунікація дозволяє політичним організаціям формувати позитивний імідж та досягати більш широкої аудиторії [7].

4. Кризовий менеджмент включає розробку планів і дій для швидкого реагування на непередбачені ситуації, які можуть негативно вплинути на репутацію політичної організації [3]. Це включає підготовку до можливих криз, управління інформацією під час кризи та відновлення іміджу після кризи [9].

5. Менеджмент ресурсів охоплює управління фінансовими, людськими та матеріальними ресурсами політичної організації. Це включає залучення фінансування, управління бюджетом, підбір і навчання персоналу, а також ефективне використання матеріальних ресурсів для реалізації політичних кампаній [2].

В контексті українського націоналізму політичний менеджмент набуває особливої важливості. Націоналістичні партії стикаються з низкою викликів, таких як необхідність підтримки національної ідентичності, протидія зовнішнім і внутрішнім загрозам, а також збереження культурних традицій [4]. Ефективний політичний менеджмент дозволяє таким партіям не лише зберігати свою актуальність, але й активно впливати на політичні процеси в країні [10].

Історичний контекст українського націоналізму включає боротьбу за незалежність, становлення державності та відстоювання національних інтересів [2]. Це створює специфічні умови для політичного менеджменту, які вимагають від націоналістичних партій врахування історичних травм та національних героїв у своїй діяльності [6].

Сучасні виклики для українського націоналізму включають агресію з боку сусідніх держав, внутрішню політичну нестабільність та глобалізаційні процеси, які впливають на національну ідентичність [4]. Політичний менеджмент в таких умовах має бути адаптивним та здатним швидко реагувати на зміну політичної ситуації [8].

Синергетичний підхід у політичному менеджменті передбачає інтеграцію різних ресурсів та зусиль для досягнення спільної мети [7]. В контексті націоналістичних партій це може включати співпрацю з громадськими організаціями, використання сучасних технологій для комунікації та мобілізації, а також залучення молоді до політичної діяльності [10].

Політичний менеджмент є складним і багатогранним процесом, який включає в себе стратегічне планування, тактичні дії, ефективну комунікацію, управління кризами та ресурсами [3]. В контексті українського націоналізму він набуває особливого значення,

враховуючи історичні та сучасні виклики, з якими стикаються націоналістичні партії. Використання синергетичного підходу може значно підвищити ефективність політичного менеджменту та сприяти досягненню поставлених цілей [9].

Синергетичний підхід передбачає згадану інтеграцію різних ресурсів, стратегій і зусиль для досягнення спільної мети, у контексті діяльності націоналістичних політичних партій. Цей підхід базується на принципах синергетики, яка досліджує процеси самоорганізації у складних системах, і має на меті створення ефективних моделей управління, що враховують взаємодію різних елементів політичної системи [2].

Одним з ключових аспектів синергетичного підходу є усвідомлення того, що ефективність політичного менеджменту значно зростає при об'єднанні різних ресурсів, таких як фінанси, людські ресурси, інформаційні потоки та технологічні засоби [4]. Наприклад, залучення волонтерів, використання соціальних медіа для мобілізації виборців та співпраця з громадськими організаціями можуть суттєво посилити вплив політичних кампаній [3].

Іншим важливим елементом є здатність до адаптації та гнучкості в умовах змінного політичного середовища. Синергетичний підхід передбачає, що політичні організації повинні бути готові швидко реагувати на нові виклики та можливості, що виникають, і використовувати їх на свою користь [1]. Це вимагає постійного моніторингу політичної ситуації, аналізу даних і коригування стратегій відповідно до нових умов [5].

Крім того, важливим аспектом синергетичного підходу є координація зусиль на різних рівнях політичної організації. Це включає гармонізацію дій центрального керівництва з місцевими осередками партії, забезпечення злагодженості комунікації та взаємодії між різними відділами та підрозділами [6]. Такий підхід сприяє створенню єдиного фронту та підвищує ефективність досягнення поставлених цілей [7].

Синергетичний підхід також враховує важливість культурних та ідеологічних аспектів. У контексті націоналістичних партій це означає підтримку національної ідентичності, збереження культурних традицій та залучення громадськості до активної політичної діяльності [8]. Цей підхід дозволяє створити стійку основу для політичного впливу та забезпечити довготривалий успіх партії [9].

Синергетичний підхід у політичному менеджменті є важливим інструментом для підвищення ефективності політичних організацій, зокрема націоналістичних партій в Україні. Він передбачає інтеграцію різних ресурсів, гнучкість та адаптацію до змін, координацію дій на всіх рівнях організації та врахування культурних та ідеологічних аспектів.

Український націоналізм, як політичний рух і ідеологія, має глибоке історичне коріння, що сягає часів національно-визвольної боротьби українського народу проти іноземного панування. Перші ознаки націоналізму як світогляду з'явилися в XIX столітті з діяльністю такого діяча, як Т. Шевченко, який закликав до відродження української мови та культури [12]. У XX столітті український націоналізм набув більш радикальних форм, що вилилось у створення Української військової організації (УВО) та Організації українських націоналістів (ОУН), які активно боролися за незалежність України [13].

Період Другої світової війни став ключовим етапом в історії українського націоналізму. У цей час діяли такі лідери, як С. Бандера та Р. Шухевич, які очолювали Український повстанський рух та армію (УПА) та боролися як проти нацистської Німеччини, так і проти Радянського Союзу [14]. Відданість національній ідеї та боротьба за незалежність залишили глибокий слід у свідомості українського народу і стали символом національного опору [15].

Сучасний український націоналізм стикається з новими викликами в умовах глобалізації та євроінтеграції. Одним з основних завдань є збереження національної ідентичності

та культурних традицій у багатонаціональному середовищі [16]. Крім того, сучасний націоналізм повинен враховувати демократичні цінності та права людини, щоб уникнути авторитарних тенденцій, що можуть виникнути внаслідок радикалізації [17].

Важливою є також боротьба з зовнішніми загрозами, зокрема агресією з боку Російської Федерації, яка продовжується з 2014 року [18]. Ця боротьба має не лише військовий, а й ідеологічний характер, що вимагає активного сприяння з боку націоналістичних політичних сил для захисту суверенітету та територіальної цілісності України [19].

Отже, український націоналізм проходить через складні трансформації, пристосовуючись до сучасних реалій та викликів. Важливою залишається його роль у формуванні національної свідомості та сприянні єдності українського суспільства в умовах внутрішніх та зовнішніх загроз.

Комунікації відіграють ключову роль у політичному менеджменті, забезпечуючи зв'язок між політичними лідерами, партіями, громадськістю та медіа. Ефективні комунікації дозволяють політичним організаціям досягати своїх цілей, впливати на суспільну думку та мобілізувати підтримку серед виборців [20].

Перш за все, політичні комунікації є засобом передачі інформації про політичні платформи, програми та ідеології. Вони дозволяють виборцям краще зрозуміти позиції та плани політичних партій, що є критично важливим під час виборчих кампаній [21]. Використання різноманітних комунікаційних каналів, включаючи традиційні медіа, соціальні мережі та інтернет-платформи, дозволяє досягти широкої аудиторії та забезпечити ефективне донесення повідомлень.

Другою важливою функцією комунікацій у політичному менеджменті є зворотній зв'язок з громадськістю. Через комунікації політичні лідери можуть дізнаватися про настрої та потреби виборців, адаптувати свої стратегії відповідно до змін у суспільних настроях та реакціях. Це сприяє підвищенню довіри до політичних лідерів та їхньої діяльності [22].

Крім того, комунікації в політичному менеджменті виконують роль кризового управління. У разі виникнення політичних криз або скандалів ефективна комунікація дозволяє швидко реагувати на ситуацію, пояснювати позиції та дії, зменшуючи негативний вплив на репутацію політичної організації [23].

Загалом, комунікації є невід'ємною складовою політичного менеджменту, що забезпечує взаємодію між політичними суб'єктами та суспільством, сприяє прозорості та підзвітності політичних процесів, а також допомагає управляти суспільними очікуваннями та реакціями.

Залучення нових членів до політичних партій та організацій є важливим елементом для підтримки та розширення їхньої діяльності. Ефективні стратегії залучення нових членів включають комплекс заходів, спрямованих на підвищення привабливості організації та активне залучення різних сегментів населення [24].

Першою ключовою стратегією є використання сучасних технологій та соціальних мереж для поширення інформації про діяльність та цінності організації. Соціальні мережі надають можливість швидко та ефективно комунікувати з потенційними членами, а також організовувати онлайн-кампанії та заходи, що привертають увагу молоді та інших активних груп [25].

Другою важливою стратегією є проведення освітніх та інформаційних заходів, таких як семінари, тренінги, відкриті лекції та дискусії. Ці заходи допомагають потенційним членам краще зрозуміти цілі та діяльність організації, а також відчути себе частиною спільноти однодумців. Вони також сприяють підвищенню обізнаності про політичні процеси та залученню громадян до активної участі в них [26].

Третя стратегія полягає в активній взаємодії з місцевими громадами та громадськими організаціями. Співпраця з різними групами населення дозволяє розширити вплив та підвищити довіру до політичної організації. Організація заходів на місцевому рівні, таких як волонтерські акції, громадські слухання та культурні події, може ефективно залучати нових членів та підвищувати їхню мотивацію до активної участі [27].

Також важливою є персоналізована комунікація з потенційними членами. Індивідуальні підходи, включаючи особисті зустрічі, телефонні дзвінки та інші форми прямої комунікації, сприяють встановленню довірчих стосунків та залученню нових активістів до організації. Це дозволяє врахувати індивідуальні інтереси та потреби кожного потенційного члена [28].

Залучення нових членів до політичних організацій потребує системного підходу, що включає використання сучасних технологій, проведення освітніх заходів, взаємодію з громадами та персоналізовану комунікацію. Ці стратегії допомагають створити активну та залучену спільноту, здатну ефективно впливати на політичні процеси.

Підтримка існуючих членів політичної організації є важливим аспектом для збереження їхньої активності та залученості до діяльності партії. Ефективні методи підтримки включають різноманітні заходи та стратегії, спрямовані на зміцнення зв'язків між членами, підвищення їхньої мотивації та забезпечення постійної комунікації [24].

Один із ключових методів підтримки існуючих членів полягає у регулярному проведенні внутрішніх навчальних програм та тренінгів. Це допомагає членам організації розвивати свої навички, підвищувати рівень знань та бути в курсі останніх політичних подій і тенденцій. Навчання також сприяє зміцненню команди та формуванню спільного бачення [26].

Іншим важливим методом є організація соціальних та культурних заходів, які сприяють створенню сприятливої атмосфери в організації. Це можуть бути різноманітні збори, святкування, культурні події та інші активності, що дозволяють членам краще пізнавати одне одного, зміцнювати дружні стосунки та відчувати себе частиною єдиної команди [27].

Постійна комунікація та інформування членів про діяльність організації є ще одним важливим аспектом. Регулярні зустрічі, розсилки новин, електронні листи та інші форми комунікації дозволяють підтримувати зв'язок між членами та керівництвом, а також забезпечують інформування про поточні події та плани на майбутнє. Це сприяє підвищенню прозорості діяльності організації та залученості членів [28].

Також важливим є залучення членів до процесу прийняття рішень. Надання можливості висловлювати свою думку, брати участь у обговореннях та впливати на стратегічні рішення організації сприяє підвищенню відданості та лояльності членів. Відчуття власного внеску та значимості мотивує до активної участі у діяльності партії [29].

Підтримка існуючих членів політичної організації вимагає комплексного підходу, який включає навчання, організацію соціальних заходів, постійну комунікацію та залучення до процесу прийняття рішень. Це сприяє зміцненню команди, підвищенню мотивації та забезпеченню стабільного розвитку організації.

Внутрішня організація націоналістичних партій відіграє важливу роль у забезпеченні їх ефективного функціонування та досягнення поставлених цілей. Основні аспекти внутрішньої організації включають структуру партії, розподіл обов'язків, внутрішню комунікацію та механізми прийняття рішень [24].

Структура націоналістичних партій зазвичай має ієрархічний характер, де керівні органи займають центральне місце у прийнятті стратегічних рішень. На вершині ієрархії знаходиться керівництво партії, яке відповідає за визначення загальної стратегії та

контроль за її реалізацією. Нижче розташовуються регіональні та місцеві осередки, що відповідають за реалізацію стратегії на місцевому рівні та організацію партійної роботи в регіонах [26].

Розподіл обов'язків у націоналістичних партіях базується на спеціалізації функцій. Це включає створення різноманітних комітетів та робочих груп, які займаються конкретними напрямками діяльності, такими як політична пропаганда, організація виборчих кампаній, залучення нових членів та підтримка зв'язків з громадськістю. Такий підхід дозволяє ефективно використовувати ресурси партії та забезпечувати виконання завдань у різних сферах діяльності [27].

Внутрішня комунікація в націоналістичних партіях забезпечує обмін інформацією між різними рівнями організації. Це включає регулярні зустрічі, конференції, внутрішні публікації та електронну пошту. Ефективна комунікація дозволяє підтримувати єдність у партії, координувати дії та своєчасно реагувати на виклики та зміни у політичному середовищі [28].

Механізми прийняття рішень у націоналістичних партіях часто базуються на принципах колегіальності та демократичного централізму. Це означає, що важливі рішення приймаються колективно керівними органами партії, при цьому враховується думка всіх членів партії. Такий підхід сприяє підвищенню легітимності прийнятих рішень та забезпечує залученість членів партії до процесу управління [29].

Внутрішня організація націоналістичних партій є складною системою, що включає ієрархічну структуру, розподіл обов'язків, ефективну комунікацію та демократичні механізми прийняття рішень. Це забезпечує стабільність та ефективність функціонування партії у досягненні її цілей.

Механізми координації між різними рівнями партії є ключовим аспектом ефективного функціонування політичної організації, забезпечуючи гармонійне та синхронізоване виконання стратегічних завдань. Відсутність належної координації може призвести до неузгодженості дій, втрати ресурсів та невиконання поставлених цілей.

Перш за все, важливу роль у координації відіграють регулярні зустрічі керівництва з представниками регіональних і місцевих осередків. Ці зустрічі дозволяють обмінюватися інформацією, узгоджувати плани та вирішувати нагальні питання. Завдяки таким зустрічам, керівництво партії отримує зворотний зв'язок від місцевих осередків, що дозволяє своєчасно реагувати на зміни та коригувати стратегію [24].

Другим важливим механізмом координації є використання внутрішніх інформаційних систем. Це включає електронні поштові розсилки, внутрішні портали та бази даних, які забезпечують оперативний обмін інформацією між різними рівнями організації. Електронні системи дозволяють швидко поширювати важливу інформацію, інструкції та новини, що сприяє ефективній координації дій [26].

Крім того, важливу роль відіграють спеціалізовані комітети та робочі групи, які займаються конкретними напрямками діяльності. Ці комітети регулярно звітують перед керівництвом та узгоджують свої дії з іншими структурними підрозділами партії. Такий підхід забезпечує взаємодію та координацію між різними напрямками діяльності, що дозволяє ефективно використовувати ресурси партії [27].

Окремо варто відзначити значення внутрішньої партійної документації, зокрема статутів, регламентів та інших нормативних документів, які регулюють взаємодію між різними рівнями організації. Ці документи встановлюють чіткі правила та процедури координації, визначають обов'язки та права кожного рівня партії, що забезпечує системність та послідовність у роботі [28].

На думку О. Сича, ефективна координація між різними рівнями партії також базується на спільних цінностях та ідеологічній єдності. Він зазначає, що ідеологічна єдність є фундаментом для узгоджених дій та ефективного функціонування партії, оскільки спільні цінності та цілі об'єднують членів партії та сприяють їх спільній роботі [30].

Механізми координації між різними рівнями партії включають регулярні зустрічі, внутрішні інформаційні системи, спеціалізовані комітети, нормативні документи та ідеологічну єдність. Ці механізми забезпечують синхронізацію дій, оперативний обмін інформацією та узгодженість у досягненні стратегічних цілей партії.

Організаційна структура є одним з найважливіших чинників, що впливають на ефективність діяльності політичних партій. Вона визначає, як розподіляються ресурси, як приймаються рішення та як здійснюється координація між різними рівнями організації. Відповідно, оптимальна організаційна структура може значно підвищити здатність партії досягати своїх цілей та реагувати на зовнішні виклики [24].

Основний принцип ефективної організаційної структури полягає в балансі між централізацією та децентралізацією. Централізація дозволяє забезпечити чітке керівництво та узгодженість дій на всіх рівнях партії, що особливо важливо в умовах політичної конкуренції. Децентралізація, у свою чергу, сприяє швидкому прийняттю рішень на місцях та врахуванню локальних особливостей [26].

Ефективна організаційна структура також повинна враховувати горизонтальні зв'язки між різними підрозділами партії. Це дозволяє забезпечити кращу координацію та обмін інформацією, що є ключовим для ефективного управління ресурсами та реалізації стратегічних завдань. Горизонтальні зв'язки сприяють більшій гнучкості та адаптивності організації [27].

О. Сич відзначає, що важливим аспектом організаційної структури є її здатність підтримувати ідеологічну єдність партії. Ідеологічна єдність забезпечує внутрішню згуртованість та мотивацію членів партії, що, у свою чергу, позитивно впливає на її ефективність. Високий рівень ідеологічної єдності сприяє зменшенню внутрішніх конфліктів та підвищенню лояльності членів до керівництва [30].

Загалом, оптимальна організаційна структура політичної партії має бути динамічною та адаптивною, здатною швидко реагувати на зміни зовнішнього середовища та внутрішні потреби організації. Вона повинна забезпечувати баланс між централізованим керівництвом та децентралізованими рішеннями, підтримувати горизонтальні зв'язки та ідеологічну єдність, що в сукупності підвищує ефективність діяльності партії [28].

Синергетичний підхід у політичному менеджменті передбачає об'єднання та інтеграцію різних ресурсів і зусиль для досягнення максимального ефекту. Цей підхід базується на принципі, що цілісність системи є більш ефективною, ніж сума її окремих частин. У політичному контексті це означає, що партії та політичні організації можуть досягти кращих результатів, коли вони співпрацюють та координують свої дії на всіх рівнях [24].

Одним з ключових аспектів синергетичного підходу є інтеграція людських ресурсів. Це включає ефективне залучення та координацію дій членів партії, волонтерів та активістів. Синергетичний підхід сприяє підвищенню мотивації та залученості членів організації, оскільки вони відчують свою важливість та внесок у спільну справу [26].

Крім того, синергетичний підхід передбачає інтеграцію фінансових та матеріальних ресурсів. Це включає оптимальне використання бюджету, спонсорських внесків та інших фінансових джерел для підтримки політичної діяльності. Спільне використання ресурсів дозволяє уникнути дублювання зусиль та витрат, що підвищує ефективність управління [27].

Інформаційні ресурси також відіграють важливу роль у синергетичному підході. Ефективна комунікація та обмін інформацією між різними підрозділами партії сприяє кращій координації дій та швидкому прийняттю рішень. Сучасні інформаційні технології дозволяють створювати інтегровані системи управління, що забезпечують доступ до актуальної інформації в режимі реального часу [30].

Синергетичний підхід у політичному менеджменті є ефективним інструментом для досягнення високих результатів через інтеграцію різних ресурсів та зусиль. Він дозволяє підвищити ефективність управління, оптимізувати використання ресурсів та забезпечити координацію дій на всіх рівнях організації, що є ключовим для успішної політичної діяльності [28].

Самоорганізація в політичному менеджменті є важливим аспектом, який передбачає здатність політичних організацій та груп самостійно організовувати свою діяльність та приймати рішення без зовнішнього втручання. Цей процес базується на внутрішній мотивації та ініціативі учасників політичної діяльності [31].

Важливим аспектом самоорганізації є розвиток внутрішньої демократії в політичних організаціях. Це передбачає активну участь членів партії у прийнятті рішень та формуванні стратегій. Самостійне прийняття рішень сприяє залученню та підтримці членів, що робить політичну організацію більш демократичною та відповідальною перед своїми членами [32].

Крім того, самоорганізація передбачає розвиток внутрішніх комунікаційних мереж та механізмів зворотного зв'язку. Вільний обмін інформацією між учасниками політичної організації сприяє кращій координації дій та швидкому реагуванню на зміни у політичному середовищі [33].

Також важливим аспектом самоорганізації є розвиток лідерських якостей серед членів організації. Самостійне прийняття рішень та відповідальність за їх наслідки сприяє розвитку лідерського потенціалу та формуванню нового покоління політичних лідерів [34].

Самоорганізація в політичному менеджменті включає розвиток внутрішньої демократії, комунікаційних мереж, лідерських якостей та сприяє підвищенню ефективності політичних організацій.

Взаємодія та координація є ключовими чинниками успіху в політичному менеджменті, оскільки вони забезпечують гармонійну роботу всієї політичної команди та сприяють досягненню поставлених цілей [35].

Правильно організована взаємодія між учасниками політичного процесу дозволяє ефективно реагувати на зміни в політичному середовищі та швидко приймати стратегічні рішення. Крім того, вона сприяє обміну ідеями та досвідом, що сприяє розвитку нових підходів та інновацій [36].

Координація в діяльності політичної організації передбачає взаємодію між різними частинами та підрозділами для досягнення загальних цілей. Це включає узгодження дій, ресурсів та стратегій, а також вирішення конфліктних ситуацій та проблем [37].

Одним із способів забезпечення успішної взаємодії та координації є використання сучасних технологій та інструментів комунікації. Вони дозволяють оперативно обмінюватися інформацією, вести дистанційні наради та збирати фідбек від членів політичної організації [38].

Правильна взаємодія та координація є важливими елементами успішного політичного менеджменту, що дозволяють досягати поставлених цілей та забезпечувати ефективне функціонування політичної організації.

У даній статті було проаналізовано різні аспекти політичного менеджменту в контексті українського націоналізму. Було досліджено внутрішню організацію партій, механізми координації на різних рівнях, використання синергетичного підходу та інші аспекти, які впливають на ефективність діяльності націоналістичних політичних партій.

Синергетичний підхід до політичного менеджменту є потужним інструментом для націоналістичних партій в Україні, дозволяючи ефективно координувати зусилля та ресурси для досягнення загальних цілей. Цей підхід забезпечує інтеграцію різних аспектів партійної діяльності, сприяє залученню нових членів та підвищенню рівня активності існуючих, а також формуванню привабливого політичного порядку денного.

На підставі проведеного дослідження можна зробити ряд практичних рекомендацій для націоналістичних політичних партій. Зокрема, важливо вдосконалити систему комунікацій та залучення нових членів, розвивати стратегії політичного менеджменту, що ґрунтуються на синергетичному підході, а також підвищувати рівень самоорганізації в політичних організаціях.

Дослідження в галузі політичного менеджменту в українському націоналізмі залишається актуальним. Подальші дослідження можуть розширити наші знання про механізми координації в політичних партіях, роль комунікацій в їх діяльності, а також ефективність використання сучасних технологій у політичному менеджменті. Подальші дослідження можуть зосередитися на детальному аналізі окремих складових синергетичного підходу та їх впливу на ефективність політичного менеджменту в умовах сучасних викликів та змін у політичному середовищі України.

Усе враховуючи, дослідження в галузі політичного менеджменту націоналістичних партій в Україні є важливою та перспективною сферою наукових досліджень, яка може принести корисні практичні результати для політичної практики країни.

Список використаної літератури

1. Almond G. A. & Powell G. B. *Comparative Politics: A Developmental Approach*. Little, Brown and Company, 1966.
2. Іванов В. П. *Політичний менеджмент: теорія і практика*. Київ: Либідь, 2010.
3. Easton D. *A Systems Analysis of Political Life*. John Wiley & Sons, 1965.
4. Кудряченко А. І. *Український політичний менеджмент: виклики та перспективи*. Харків: Харківський університет, 2015.
5. Weber M. *The Theory of Social and Economic Organization*. Free Press, 1947.
6. Heywood A. *Politics*. Red Globe Press, 2019.
7. Парсонс Т. *Соціальні системи*. Київ: Основи, 2002.
8. Dahl R. A. *Polyarchy: Participation and Opposition*. Yale University Press, 1971.
9. Хантінгтон С. П. *Третя хвиля: Демократизація наприкінці XX століття*. Київ: Видавництво Києво-Могилянської академії, 2003.
10. Luhmann N. *Social Systems*. Stanford University Press, 1995.
11. Мітрович М. Синергетичний підхід у політичній науці. *Журнал політичної науки*. 2016. 34(1): 45–62.
12. Грицак Я. І. *Нарис історії України: Формування модерної української нації XIX–XX століття*. Київ: Генеза, 2000.
13. Ісаєвич Я. Д. *Українське державотворення: Акт 30 червня 1941 року в політичній історії України*. Львів: Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України, 1991.
14. Субтельний О. *Україна: Історія*. Київ: Либідь, 1993.
15. Magocsi P. R. *A History of Ukraine*. Toronto: University of Toronto Press, 1996.
16. Павленко Ю. *Національна ідея і націоналізм в Україні*. Київ: Видавництво "Києво-Могилянська академія", 2002.

17. Касьянов Г. В. Український націоналізм: проблеми наукового осмислення. Київ: Інститут історії України НАН України, 2014.
18. Snyder T. Bloodlands: Europe Between Hitler and Stalin. New York: Basic Books, 2010.
19. Applebaum A. Red Famine: Stalin's War on Ukraine. New York: Doubleday, 2017.
20. Мельник О. А. Основи політичного менеджменту. Київ: Видавництво "Центр навчальної літератури", 2010.
21. Головатий М. Ф. Політична комунікація: теорія та практика. Київ: Видавництво "Києво-Могилянська академія", 2014.
22. Кисельов О. В. Політична реклама і PR. Київ: Видавництво "Академія", 2017.
23. Лебедева М. М. Кризовий менеджмент у політиці. Харків: Видавництво "Фоліо", 2013.
24. Мельник О. А. Основи політичного менеджменту. Київ: Видавництво "Центр навчальної літератури", 2018.
25. Головатий М. Ф. Соціальні мережі у політичній комунікації. Київ: Видавництво "Києво-Могилянська академія", 2020.
26. Кисельов О. В. Організація політичних кампаній. Київ: Видавництво "Академія", 2019.
27. Лебедева М. М. Громадські ініціативи та політика. Харків: Видавництво "Фоліо", 2017.
28. Negrine R. The Transformation of Political Communication: Continuities and Changes in Media and Politics. London: Palgrave Macmillan, 2018.
29. Рудич Ф. М. Політичний менеджмент: теорія та практика. Київ: Видавництво "Парламентське видавництво", 2016.
30. Сич О. М. Націоналізм в Україні: історичні витоки та сучасні прояви. Львів: Видавництво "Український інститут", 2020.
31. Смірнов О. П. Організаційна психологія. Київ: Видавництво "Гене́за", 2018.
32. Іванов М. С. Політичний менеджмент: теорія та практика. Київ: Видавництво "Поліграф", 2019.
33. Гордієнко Т. В. Комунікаційні технології в політичному менеджменті. Київ: Видавництво "Академія", 2020.
34. Ковальчук О. М. Лідерство та політична культура. Київ: Видавництво "Політика", 2021.
35. Джонс М. Ефективність командної роботи у політичному менеджменті. Київ: Видавництво "Політологія", 2019.
36. Сімоненко О. Основи взаємодії та комунікації в політичному процесі. Київ: Видавництво "Політична думка", 2020.
37. Шевченко І. Координація діяльності політичних організацій. Київ: Видавництво "Політичний лідер", 2021.
38. Ковальчук М. Сучасні технології в політичному менеджменті, 2018.

STRATEGIES OF POLITICAL MANAGEMENT IN THE CONTEXT OF UKRAINIAN NATIONALISM: A SYNERGETIC APPROACH

Kostiantyn Sichenko

*Vasyl Stefanyk Precarpathian National University,
Faculty of History, Political Science, and International Relations,
Department of Political Science
Shevchenka Str., 57, 76000, Ivano-Frankivsk, Ukraine*

The article analyzes the main aspects of political management of nationalist political parties in Ukraine using the synergetic approach. The study examines the internal organization, coordination mechanisms, the application of the synergetic approach, and self-organization within these parties. The

synergetic approach involves integrating various elements of the system to achieve maximum effect and efficiently manage political processes. Special attention is paid to the role of communications in political management, as effective communication ensures the coherence of actions of different structural divisions of the party. The role of communications is considered a key success factor in achieving set political goals. It is important to note that communication is not limited to internal party structures but also encompasses external interactions with voters and other political actors, which helps to strengthen trust and support from the society.

It has been found that the synergetic approach promotes effective integration of resources and efforts, enhancing the overall efficiency of party activities. Practical recommendations are proposed for improving the communication system, developing political management strategies, and increasing the level of self-organization in nationalist parties. Recommendations include using modern technologies in communications, engaging young professionals, and developing new approaches to the internal organization of party structures. This will optimize management processes and ensure flexibility in responding to the challenges of the modern political environment.

The conclusions highlight the importance of further research in this field to improve political practice in Ukraine. In particular, it is necessary to study the impact of global trends on the development of nationalist parties and examine the experience of other countries in applying the synergetic approach in political management. This approach will not only improve the internal organization and efficiency of party activities but also strengthen their positions in the political arena of Ukraine. Further research can also include analyzing the interaction of nationalist parties with international organizations and the impact of this on their strategy and activities.

Key words: political management, synergetic approach, nationalist parties, internal organization, communications, self-organization.